

ת"פ 21363/06/17 - מדינת ישראל, המאשימה נגד תייסיר עבאס (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 21363-06-17 מדינת ישראל נ' עבאס(עציר)

בפני כבוד השופט יחיאל ליפשיץ
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
תייסיר עבאס (עציר) - הנאשמים

גזר דין

כללי

הנאשם הורשע עפ"י הודייתו בעבירות של **שוד בנסיבות מחמירות**, לפי סעיף 402(ב) + 29 לחוק **העונשין**, תשל"ז - 1977 (להלן: **החוק**) וכן **שיבוש מהלכי משפט**, לפי סעיף 244 + 29 לחוק, וזאת בהקשר לאירוע שהתרחש בתאריך 26.5.17 ויתואר להלן. הודיית הנאשם היתה במסגרת הסדר טיעון אליו הגיעו הצדדים לאחר שמיעת חלק ניכר מראיות התביעה, אז תוקן כתב האישום. ההסדר לא כלל הסכמות לעניין העונש.

עיקר עובדות כתב האישום המתוקן

בין הנאשם לבין ש' מ. (להלן: **ש'**) היו קשרי חברות. כשבועיים לפני ה-26.5.17, יצרה ש' קשר עם ח.ס. (להלן: **המתלון**) וקיימה עמו קשר באמצעות הטלפון ובאמצעות רשתות חברתיות. במהלך התקופה לעיל החליטו ש' והנאשם לשדוד את הטלפון הנייד של המתלון בעקבות חשדה של ש' כי המתלון מחזיק בטלפון הנייד שלו תמונות של חברתה. בהמשך לתכנון, בתאריך 26.5.17 הזמינה ש' את המתלון לפגוש אותה בשעות הערב סמוך למרכז "ביג" בכרמיאל. המתלון נענה להזמנה והגיע בסביבות 21:00 למקום המפגש בעודו משוחח בטלפון עם ש' וכאשר האחרונה מכווניה אותו לתחנת אוטובוס הנמצאת במקום. במקביל, עדכנה ש' את הנאשם אודות מיקומו של המתלון וכן מסרה לנאשם את תיאורו של המתלון וזאת על בסיס שיחות הטלפון עם האחרון. בעוד המתלון מצפה לפגוש בתחנת האוטובוס את ש', הגיעו למקום הנאשם ו-4 גברים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה. 5 התוקפים יצאו מהרכב כשהם רעולי פנים ומצוידים באלה, ותקפו את המתלון בצוותא באמצעות האלה וכן בבעיטות ובידיהם, בכל חלקי גופו, כדי להשיג את הטלפון הנייד שלו. אחד התוקפים דרש מהמתלון למסור לידיהם את הטלפון הנייד ומשסירב לכך המתלון, חטף אחד התוקפים מהמתלון את הטלפון ולאחר מכן נמלטה החבורה מהמקום. כתוצאה מתקיפתו נגרמו למתלון שפשופים והמטומות ביד שמאל וכן חתך בראש בצד שמאל. בהמשך למתואר לעיל, בשעה 23:09, התקשר הנאשם לש' והנחה אותה למחוק את כל ההודעות והשיחות בטלפון הנייד שלה וכן את האפליקציה להקלטת שיחות, והכל כדי למנוע או להכשיל הליך שיפוטי. בהמשך, סמוך לחצות, הגיע הנאשם לביתה של ש' ומסר לה את הטלפון שנשדד אך היא לא מצאה בו תמונות. בתאריך 27.5.17 לקח הנאשם את הטלפון הנייד של המתלון מביתה

של ש' ומסר אותו לאחר אשר בהמשך מכר אותו למ.א. תמורת 1,400 ₪.

עיקרי תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן 27, רווק, תושב כפר נאחף, בוגר 10 שנות לימוד. לדבריו עבד בשנים האחרונות בתחום הבניין. הנאשם גדל באווירה משפחתית מורכבת, בתנאי עזובה רגשית וללא דמויות שהקנו לו בטחון. לכן, הוצא הנאשם בגיל צעיר למסגרת חוץ ביתית שם היה מעורב בפלילים ועל רקע זה הועמד בפיקוח שירות המבחן לנוער. בנוסף, בשנת 2014 הורשע באיומים והפרעה לשוטר ונדון למאסר על תנאי וקנס. הנאשם הודה במיוחס לו ותיאר את מערכת היחסים הזוגית שקיים עם ש' בשנתיים האחרונות ואת אהבתו כלפיה. יחסים אלה התאפיינו בחוסר יציבות ופרידות. הנאשם מסר תיאור שאינו תואם לחלוטין לעובדות כתב האישום המתוקן (לדבריו, ש' סיפרה לו כי בטלפון הנייד של המתלונן נמצאות תמונות שלה, ולא של חברתה כמצוין בכתב האישום) והוסיף כי משום תחושת הכעס כלפי המתלונן ובהיותו נתון תחת השפעת חומרים ממכרים, ביצע את העבירות המיוחסות לו. שירות המבחן העריך כי מדובר בבעל דימוי עצמי נמוך וכוחות אגו חלשים אשר מתקשה לווסת את דחפיו ועלול לנהוג באלימות כלפי הסביבה וכלפי עצמו. עוד צוין כי הנאשם הפחית מחומרת העבירות ועוצמתן בכך שציין שהיה נתון תחת השפעת חומרים ממכרים. שירות המבחן הפנה למערכת היחסים הבעייתית שהנאשם קיים עם ש' וכן לכך שהוא אינו מכיר בנזקקותו לטיפול בתחום התמכרויותיו. לכן, הערכה היתה שנשקפת מהנאשם מסוכנות גבוהה להישנות עבירות אלימות בעתיד. משום נתונים אלה, אף לא הובאה המלצה טיפולית, אך צוין כי יש לשקול במסגרת מאסרו את שילובו בתוכנית טיפולית בתחום ההתמכרויות ובתחום האלימות.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה עמדה על חומרת מעשי הנאשם והפנתה לערכים המוגנים בעבירת השוד והם ההגנה על רכוש וקניין הפרט וכן השמירה על תחושת הביטחון שלו ושל הציבור. נטען, כי נסיבות ביצוע העבירה מקנות לה משנה חומרה - התכנון, השימוש באלימות, החבירה לאחרים, וכן הפגיעה בפרטיות המתלונן בכך שהטלפון סלולארי שלו, על כל מה שכרוך בכך מבחינת הפגיעה בפרטיות, נשדד. לאחר שהפנתה לפסיקה בנדון, טענה המאשימה למתחם שבין 4 ל 7 שנות מאסר בפועל.

המאשימה הפנתה לגזר הדין שניתן בעניינה של ש' [ת"פ (מחוזי חיפה) 21455-06-17, 21.11.17], שם נקבע מתחם שבין 10 ל 36 חודשים ונגזרו עליה בסופו של יום 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל. צוין, כי גזר הדין שיש להשית על הנאשם צריך להיות חמור יותר וזאת משני טעמים עיקריים: ראשית, העבירה שיוחסה לש' היתה שוד לפי סעיף 402 (א) לחוק, בעוד שהנאשם הורשע בשוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402 (ב) לחוק; ושנית, משום שש', שהינה נעדרת עבר פלילי, נטלה אחריות על מעשיה כבר כאשר נחקרה במשטרה בעוד הנאשם עשה כן, כאמור, רק בסוף פרשת התביעה והוא זה שיזם את הבאת 4 שותפיו למקום ופעל באופן פיזי של ממש כנגד המתלונן.

לגבי העונש שיש להשית בתוך המתחם, הפנתה המאשימה לכך שהודיית הנאשם הגיעה רק לאחר שמיעת חלק ניכר מעדי התביעה כולל ש' והמתלונן. כמו כן, הפנתה המאשימה לגילו של הנאשם, שאינו "בגיר-צעיר" וכן לעברו הפלילי. לכן, נטען כי העונש שיש להשית עליו צריך להיות ברף העליון של המתחם לעיל.

טיעוני הנאשם לדבר הנאשם טרם העונש

בא כוח הנאשם אישר שלא ניתן להקל ראש במעשי הנאשם, אך הוסיף וטען כי הוא "הופעל" על ידי ש', אשר ניצלה את אהבתו כלפיה ואת מערכת היחסים הבעייתית ששררה ביניהם. עוד נטען בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה, כי האלימות שהופעלה כלפי המתלונן לא היתה ברף הגבוה. זאת ועוד, מטרת השוד לא היתה כספית כבמרבית מקרי השוד אלא כדי להשיג תצלומים שהם סברו שמצויים בטלפון הנייד של המתלונן. בא כוח

הנאשם לא טען למתחם הולם, ונתן דגש לנסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שעלו גם מהתסקיר - התנאים הקשים בהם גדל, נטילת האחריות על מעשיו, הודייתו וגילו הצעיר.

בדבריו טרם העונש הביע הנאשם צער על מעשיו ומסר כי הוא מוכן לפצות את המתלונן בגין הנזק שנגרם לו.

דין ומסקנות

העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו; ובקצרה, העונש הראוי לעבריין ייגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. תיקון 113 הגדיר את ההיררכיה בין שיקולי הענישה, וזאת לפי הסדר הבא: הלימה, שיקום, הגנה על שלום הציבור, הרתעה אישית והרתעת הרבים. בעוד שיקול ההלימה הוא שיקול גמולי; יתר השיקולים הינם שיקולים תועלתניים.

אין חולק אודות חומרת מעשיו של הנאשם והדברים מתייחסים בעיקר לעבירת השוד. מדובר בעבירה המשלבת עבירת רכוש ומעשה אלימות. כפי שנקבע בע"פ 1127/13 **גברזגני נ' מ"י**, 15.1.14: **"הערך החברתי שנפגע**

מביצוע עבירת שוד הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קורבנות העבירה וביטחונם של

הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש". מידת הפגיעה בענייננו הינה בינונית- גבוהה. אמנם מידת האלימות שהופעלה כנגד המתלונן לא היתה ברמה גבוהה, ולו באופן יחסי, אך יש לזכור כי הסיטואציה בה היה נתון המתלונן היתה קשה ביותר, עת 5 רעולי פנים תקפו אותו לפתע, בעודו ממתיך לש' בתחנת אוטובוס מחוץ לכרמיאל בשעת ערב מאוחרת, כשהם מצוידים באלה והיכו אותו באכזריות.

בית המשפט העליון חזר לא פעם על עקרונות הענישה במקרים שכאלה. כך, בע"פ 217/13 **אלמוני נגד מ"י**,

13.11.2013 נקבע כי: **"לאחרונה נקבע בפסיקת בית משפט זה במפורש שאין להקל ראש בעבירות**

שוד של מכשירי טלפון סלולאריים, וכי הענישה בגין צריכה לכלול מרכיב של מאסר בפועל...". גם

בע"פ 5535/12 **כאברי ואח' נ' מ"י**, 1.5.13 התייחס בית המשפט לשוד של טלפונים סלולאריים ונאמר כי:

" . מעין בפסקי הדין שניתנו בעניין צגוקי בהקשר לשוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין ובעניין

כריסטיאן בהקשר לשוד לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, עולה כי הרף העליון של מתחם הענישה

הראוי בעבירות שבנדון ובנסיבות דומות נע בין 32-42 חודשי מאסר, זאת לאחר העלאת רף הענישה

כתגובה עונשית להתגברות היקף עבירות השוד בנסיבות דומות. . ." . עוד ר' בנדון האמור בע"פ

2038/14 **בן מנחם נ' מ"י**, 23.6.14; ע"פ 6086/15 **רשיד נ' מ"י**, 17.7.2016; ע"פ 8627/14 **דביר נ'**

מ"י, 14.7.2015.

לגבי נסיבות ביצוע העבירה, אלה פורטו בהרחבה בעובדות כתב האישום המתוקן וכן צוינו לעיל. אין מדובר בשוד "רגיל" של טלפון סלולארי. במרבית המקרים בנדון מדובר בתקיפה של עוברי אורח למטרה "כלכלית" גרידא. בענייננו, מי שיזמה את שוד הטלפון היתה ש' ולא הנאשם. נתון זה פועל באופן מסוים לזכות הנאשם שלא יזם את האירוע. עם זאת יש לזכור כי מדובר באדם בוגר אשר הבין את שהתבקש ממנו, יכול היה לסרב לבקשה ולא רק זאת, אלא שהנאשם הגדיל ועשה בכך שצירף 4 מחבריו לאירוע ויצא לפעולה שבה הוא זה שיזם, הוביל ונתן את הטון. מדובר אם כן לא בכלי הנשלט על ידי אחרת, אלא במי שפועל באופן עצמאי. נתתי דעתי לפער המסוים בין עובדות כתב האישום המתוקן, שם צוין כי הרקע לשוד היה חשדה של ש' כי המתלונן מחזיק בטלפון הסלולארי שלו תמונות של חברתה, לבין הדברים שמסר הנאשם לשירות המבחן ולפיהם הוא הבין מש' כי בטלפון מצויים תמונות של ש' עצמה. ברור כי השוני לעיל אינו נוגע לרכיבי העבירה, אך גם אם אניח לטובת הנאשם כי אכן סבר שבטלפון מצויות תמונות של ש' ולא של חברתה, הדבר אינו מפחית מבחינתו מחומרת האירוע. כפי שצוין לעיל, מאפייני האירוע בכללותו היו חמורים ביותר - הנאשם חבר לעוד 4 מחבריו שפרטיהם אינם ידועים, קיבל "הכוונה" מש' היכן נמצא המתלונן ואז הגיעה החבורה לתחנת האוטובוס בו עמד

המתלונן לבדו, בשעת לילה מאוחרת ותקפו אותו בצוותא כשהם רעולי פנים ומצוידים באלה. החבורה הכתה וחבלה במתלונן בכל חלקי גופו. עוד אפנה לכך שהנאשם העביר את הטלפון לאחר ועל פני הדברים קיבל תמורה עבורו, אם כספית ואם אחרת. משמע, בניגוד לניסיון להציג את הנאשם כמי ששדד את המתלונן רק על רקע מערכת היחסים עם ש', מדובר במי שגם לאחר ש"השיג את מבוקשו", לא בחל מלקבל תמורה עבור הטלפון.

על רקע כלל השיקולים לעיל, סבורני כי מתחם העונש הראוי נע בין 24 ל 48 חודשי מאסר.

לא מצאתי לנכון לסטות לקולא מהמתחם לעיל.

לעניין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לכך כי מדובר באדם צעיר יחסית (כיום בן 26), שנסיבות חייו כעולה מהתסקיר לא היו פשוטות. הנאשם נעדר לאורך חייו מסגרת תומכת ומכוונית ובגיל צעיר הוצא למסגרת חוץ ביתית. נתתי דעתי גם לעברו הפלילי, מחד, אך גם לכך כי יהיה זה מאסרו הראשון, מנגד. לכן, יש לשאוף לאיזון שיביא לידי ביטוי את חומרת מעשיו, אך גם שלא יביא להטמעת ערכים עברייניים. עוד נתתי דעתי להודיית הנאשם (הגם שבאה לקראת סוף פרשת התביעה), שמשמעותה קבלת אחריות על מעשיו. אלמלא הודיה זו היה עונשו כבד יותר.

סוף דבר, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

- 30 חודשי מאסר. מתקופה זו יש לנכות את התקופה בה שהה הנאשם במעצר בתיק זה - מתאריך 1.6.17 ועד היום.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 10 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.
- הנני דן את הנאשם למאסר לתקופה של 4 חודשים, וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור עבירת אלימות או רכוש מסוג עוון.
- הנאשם ישלם פיצוי למתלונן בסכום של 10,000 ₪, וזאת ב 5 תשלומים כאשר הראשון בהם יהיה בתאריך 1.2.18 ויתרת התשלומים בתחילת כל חודש עוקב. העברת התשלומים תיעשה באמצעות המרכז לגביית קנסות או מזכירות בית המשפט ואל לנאשם ליצור קשר ישיר עם המתלונן. המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלונן תוך 30 יום מהיום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט העליון.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשע"ח, 04 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.